

နတ်သမီး

ရင်ပွင့်မတတ်ချစ်သည်

အခန်း(၁)

“ဖေဖေ မောင်းတဲ့ ကားနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တိုက်မိလို့ ဖေဖေ ရဲစခန်းမှာ အဖမ်းခံလိုက်ရပြီ ကိုကို”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

အိမ်ပေါ်လှမ်းအတက်မှာ ပင် သည်းသည်းထန်ထန် ငိုရှိုက်ရင်းပြောလိုက်သည့် ညီမလေးစကားကြောင့် ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်ခံလိုက်ရသလို တုန်ခါလျက် နောက်လန်သွားသည်။ ။

ညီမလေးက အားကိုးတကြီးနှင့် သူ့ရင်ခွင်မှာ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်လာ၏။

“ညီမလေးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကို၊ ဖေဖေကို ဘယ်လိုကယ်တင်ကြမလဲ”

“ကားတိုက်ခံရတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိဦးမယ်၊ ဒီနှစ်မှ ဆေးကျောင်းစတက်တာတဲ့ ကိုကိုရဲ့ ”

“ဟင် ဒဏ်ရာများ သွားလား”

“သေ သေသွားပြီတဲ့ ကိုကို”

“ဟာ”

တိမ်မယံ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့အောင် သွေးပျက်
ချောက်ချားသွားသည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အမှုသေး မဟုတ်ပါလား။

ပုဒ်မကြီးဖြစ်နေသည် မို့ အယူခံဝင်လို့ လည်း လွတ်လမ်းမမြင်။ ဖေ
ဖေ မရှိတော့လျှင် သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဘဝ ဘယ်လိုရပ်တည်ရ
တော့မလဲ။

ဖေဖေက သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်
စောင့်ရှောက်ပေးနေခဲ့တာပါ။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းဖြစ်ပေမယ့်
ရန်ကုန်မြို့တွင်း ခရီးသည် တင် လိုင်းကားတွေမောင်းပြီး ကျောင်းထား
ပေးသည်။ စားဝတ်နေရေးအတွက် ပြေလည်အောင် ရှာဖွေပေးသည်။

သူတောင် ဒီနောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင် ဘွဲ့ရတော့မှာ မဟု
တ်လား။ ညီမလေးက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲဖြေရမည့် ဆယ်တ
န်းကျောင်းသူ။

“ဖေဖေတို့လို ပင်ပန်းဆင်းရဲခံပြီး မရုန်းကန်ရအောင် သားနဲ့ သမီး ပ
ညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်နော်၊ ခုအချိန်မှာ တခြား
ဘာကိုမှ မတွေးဘဲ ပညာကိုသာ ကြိုးစားသင်ယူကြပါ၊
နောင်တစ်ချိန်မှာ သားနဲ့ သမီးကို ဖေဖေ ပြန်အားကိုးလို့ ရအောင်ပေါ့”

အနာဂတ်အတွက်မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် ပင်ပန်းတယ်လို့ မညည်း
ညူဘဲ တက်တက်ကြွကြွပင် ရုန်းကန်ခဲ့ရှာပါသည်။

သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကလည်း ဖေဖေမေတ္တာတွေကိုနားလ
ည်ပြီး ပညာကိုသာ ဂရုစိုက်သင်ယူခဲ့ကြသည်။

ခုတော့ ပညာတွေ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချင်တွေနဲ့ ရှင်သန်ရတော့မလဲ။

ညီမလေးကို တင်းတင်းဖက်၍ သူလည်း အားကိုးရာမဲ့စွာ ငိုကြွေးလိုက်မိသည် ။ ရပ်ရွာလူကြီးတွေက သူတို့ ကို သနားကရုဏာသက်စွာ စုတ်တသပ်သပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက်

“ဒီလို ကံကြမ္မာမျိုး ဘယ်သူ ကြုံချင်မှာ လဲကွယ်၊ မင်းတို့ အဖေက ကားမောင်းရင် အမြဲသတိရှိတဲ့ သူပါ၊ အခုက တစ်ဖက်ကားနဲ့ လမ်းမှား ဝင်လာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ၊ ကိုယ်ပိုင်ကား မောင်းနိုင်ပြီဆိုကတည်းက သူဌေးသားဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဆေးကျောင်းသားလည်း ဖြစ်နေတော့ စိတ်ကကြံနေမှ ပေါ့ကွယ်”

“သိသိချင်း ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ဗျာ”

“မင်းက ဆရာအိမ် စာသွားမေးမှာ ဆိုပြီး ထွက်သွားတာဆို၊ မင်းညီမကလည်း မင်းဘယ်ဆရာအိမ် သွားတယ်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့ ၊ ဦးတို့ လည်း အခုမှ ရဲစခန်းက အကြောင်းကြားလို့ သိရတာပါ ကဲ ဖြစ်ပြီးမှ တော့ဘာမှ လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ပြစ်မှုမြောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးခံရတော့မှာ ပဲ”

“ဟို သေသူရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေကို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သွားတောင်းပန်ရင်ရော အမှုပေါ့လျော့နိုင်မလား ဦးလေး”

သူ့စကားကြောင့် လူကြီးတွေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် စဉ်းစားကြသည် ။ ညီမလေးကလည်း သူ့နည်းတူ မျှော်လင့်ချက်လေးနှင့် နားစွင့်နေ၏။

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွဲ့၊ တစ်ဖက်က စာနာနားလည်မှုနဲ့ အမှုကို ကျေးအေးပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ဥပဒေအတိုင်း အပြစ်ကတော့ ကျခံရမှာ ပဲ

လေ၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်အများကြီး မကျဘူးပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ပါရစေ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွေ ဝိုင်းတွေကို ရောင်းချပြီးလည်း နှစ်နာကြေးပေးချင်ပေးရပါစေ၊ ဖေဖေ ထောင်ထဲမှာ နှစ်အကြာကြီး ဒုက္ခမခံရအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးတို့ ရယ် သမီးတို့ တောင်းပန်ခွင့်ရအောင် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေအနေနဲ့ ဦးလေးတို့ ညှိနှိုင်းပေးပါနော်၊ ဖေဖေက အသက်ကြီးပြီ၊ ထောင်ထဲမှာ နှစ်တွေအကြာကြီးနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကူညီပါနော် ဦးလေး”

“အေးပါ ဒီဘက်က ကိစ္စကို ဦးလေးတို့ ညှိနှိုင်းပေးပါမယ်၊ မင်းတို့က မင်းတို့ အဖေကို သွားအားပေးလိုက်ကြပါဦး၊ သူလည်း တော်တော် သွေးပျက်ထိတ်လန့်သွားမှာ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ညတွင်းချင်း သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ ညီမလေးက အိမ်နားနီးချင်းတွေနဲ့ နေခဲ့နော်”

“ဟင့် ဟင့်အင်း ကိုကို၊ ညီမလေးလည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဖေဖေကို တွေ့ချင်လို့ ပါ”

“နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပါ ညီမလေးရယ်၊ အခု ဖေဖေ အရမ်းနာကျင်ခံစားနေတာမြင်ရင် ညီမလေး ပိုပြီးဝမ်းနည်းမှာ ၊ ပြီးတော့ နေရာကလည်း အရမ်းဝေးတယ်၊ ညလည်း အရမ်းမှောင်နေပြီ၊ ညီမလေးကို မြင်ရင်လည်း ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ညီမလေးကို ချော့မော့ ဖျောင်းဖျောင်းခဲ့ပြီး ညအချိန်မတော်ပင် ဖေဖေဆီ ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဖေဖေ ဘယ်လောက်များ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်း ဖြစ်နေရှာမလဲ။ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို စိတ်မချဖြစ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ခံစားနေရရှာမလဲ။

“ဖေ ဖေဖေ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဖေဖေရယ်”

သံတိုင်တွေကြားမှာ မှိုငြင်တွေစွာ ရှိနေသော ဖေဖေကို မြင်လိုက်ရသည့် နှင့် တိမ်မယံ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ငိုချလိုက်မိသည်။

ဖေဖေကလည်း သံတိုင်ကြားကနေ သူ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်၍ မျက်ရည်ကျသည်။

“ညီမလေးရော ငိုနေလား သား”

“သူလည်း တော်တော် ခံစားနေရတာပေါ့ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေကိုပဲ အားကိုးနေရတာ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေကိုလည်း သူ အရမ်းချစ်ရှာတာ”

“အေးပေါ့လေ သမီးလေးက ငယ်ရွယ်သေးတော့ သားကပဲစောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ ကံကြမ္မာက ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုရင် လွန်ဆန်လို့ ရှောင်တိမ်းလို့ မရဘူး သား”

“ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေ ကားမောင်းရင် အမြဲသတိရှိတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ အရက်သေစာလည်း သောက်စားထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ အယူခံဝင်လို့ မရနိုင်ဘူးလား ဖေဖေ”

“တစ်ဖက်က မတော်တဆ ဒဏ်ရာလေး ရသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ သားရယ်၊ ပြီးတော့ သေသူရဲ့ ကားကလည်း တန်ဖိုးတော်တော်ကြီးတယ်တဲ့ ၊ ကားတစ်စီးလုံး ပျက်စီးသွားတာ၊ ဘာမှ ရစရာမရှိတော့ဘူးတဲ့ ကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး အမှုကြီးမဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်

ပါမယ် ဖေဖေ၊ သူ့ဘက်က အုပ်ထိန်းသူတွေကို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သွားတောင်းပန်မှာ ပါ”

ဦးမြင့်ကျော် မချီမဆွဲ ရင်တွေနာရင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည် ။ သား လက်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားကာ

“မလွယ်လောက်ပါဘူး သားရယ်၊ သူတို့ ဘက်ကလည်း အုပ်ထိန်းသူ မိဘတွေ မရှိဘူး၊ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း အတူနေကြတာတဲ့ ၊ သေ သွားတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ အစ်မလုပ်တဲ့ သူ ရဲစခန်းကို လာသွားပြီးပြီ သား၊ သူမောင်လေး အသေဆိုးနဲ့ သေရသလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်မှ ကျေနပ်မ ယ်ဆိုပြီး ဖေဖေကို ကြိမ်းဝါးသွားတယ်၊ ရဲစခန်းမှာ အမှုကြီးနဲ့ စွဲချက်တ င်အမှုဖွင့်သွားတယ်”

“သူတို့ ဘက်က မှားတာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘက်က တင်ပြခွင့် ရှိတာပဲ ဖေဖေ၊ တရားသေ လွတ်မြောက်ခွင့် မရတောင် ချုပ်ရက်နဲ့ ပြီး အောင် ကြိုးစားရမှာ ပဲ”

“အဲဒီလို လုပ်လို့ ရရင်တောင် သူတို့ ပျက်စီးသွားတဲ့ သိန်းထောင် ကျော်တန်ကားတန်ဖိုးကို ဖေဖေတို့ ဘယ်လိုလုပ် လျော်နိုင်မှာ လဲ၊ ယာဉ် စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးဥပဒေဆိုတာလည်း ရှိတယ်၊ တဖက်ကအမှား ကို ထောက်ပြပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်လို့ လည်း မရဘူး၊ ဖေဖေကားက လမ်းကြောင်းမှန်တယ်ဆိုပေမယ့် ဘရိတ်မကောင်းတဲ့ အတွက် တစ်ဖ က်ကားကို အထိနာသွားစေခဲ့တယ်၊ ဖေဖေကားရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကလည်း အမှားတစ်ခုပဲပေါ့ သားရယ်”

“ဖေဖေရယ်”

ဖေဖေပြောမှ အသက်ရှူလို့ မရတော့အောင် ကျပ်ဆိုသွားခဲ့သည် ။ ဘာစကားမှ ပြောထွက်ဖို့ လည်း အင်အားမရှိတော့ပါ။

“သားကြီး သားတို့ မောင်နှမကို ဖေဖေ အဆုံးထိ တာဝန်မကျေနိုင် တော့ဘူး သားရယ်၊ သားတို့ မောင်နှမ ဒုက္ခရောက်တော့မှာ ကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဖေဖေရယ် ဖေဖေအတွက်ပဲ ဖေဖေတွေးပါ၊ ထောင်ထဲမှာ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် နေမှ ဖြစ်မှာ ၊ ဖေဖေ သန်သန်မာမာနဲ့ ထောင်က ထွက်လာမှ ဖြစ်မှာ ”

“ဖေဖေ ဂရုစိုက်ပြီး နေပါ့မယ် သားရယ်၊ သားက ယောက်ျားလေးဆို တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိဦးမယ်၊ သမီးလေးကတော့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေ ညီမလေးကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်မှာ ပါ ညီ မလေးကို ကျောင်းဆက်ထားနိုင်အောင် ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ပြီး အ လုပ်လုပ်မှာ ပါ”

“သားရယ် သားကျောင်းကလည်း ဒီတစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တာ ဘွဲ့ရမှ အလုပ်ရဖို့ လည်း အဆင်ပြေမှာ ”

“သားဘွဲ့ရဖို့ လုပ်နေရင် ညီမလေး ပညာရေး နှောင့်နှေးသွားမှာ ပေါ့ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ မရှိရင် အိမ်ရဲ့ အသုံးစရိတ်၊ ပညာရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ ငွေ၊ ဒါတွေကို ဘယ်သူက ထောက်ပံ့မှာ လဲ”

တိမ်မယံ ပြောတာလည်း ဟုတ်နေသည် ။ ဒီမိသားစုလေးအတွက် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ခဲ့တာပါ။ သားနဲ့ သမီးကို ပညာရေးမှာ သာ အာရုံစိုက် ကြိုးစားခိုင်းခဲ့သည် ။

ကိုယ့်ဝင်ငွေကလည်း သားရဲ့ ပညာရေးနှင့် အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး ပြေလည်ရုံ လောက်ငရဲမျှသာ။

လူတန်းစေ့ အဆင့်တန်းရှိရှိ ဘာပရိဘောဂမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပံ့ပိုးပေး

နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

ခုတော့ အခြေအနေက ပိုးဆိုးတော့မည်။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲထွက်ပြေးလို့ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့သည့် ကံကြမ္မာရဲ့ ရက်စက်မှု။

“ဖေဖေမှာ စီမံနိုင်တဲ့ အင်အားလည်း မရှိတော့ပါဘူး သားရယ်၊ သားညီမလေးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သားလုပ်သင့်တာသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ် လုပ်ပါတော့ကွယ်၊ သား ညီမလေးက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပညာတတ်ဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ဟို ဖေဖေကို တစ်မျိုးတော့ စိတ်မချလိုက်နဲ့ နော် သား။”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီအချိန်ထိ တာဝန်ကျေပေးခဲ့တာပဲ ကျေးဇူးတွေ များ လှပါပြီ၊ အဲဒီ ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်ခွင့်ကြုံပါရစေလို့ လည်း ကျွန်တော် ဆုတောင်း နေခဲ့တာပါ”

“အေးပါ သားရယ် သား သိတတ်နားလည်တာကို ဖေဖေလည်း သိပါတယ်၊ သား ညီမလေးကို ညီမအရင်လေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးပါ သား၊ သားကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ ဖေဖေ အပ်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ၊ သား အိမ်ထောင်ရက်သားကျတဲ့ အချိန်မှာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သားရယ်”

“စိတ် စိတ်ချပါ ညီမလေးက ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ၊ ဘဝအစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ ရှေ့မှာ ပဲ ရှိစေရပါမယ်၊ ဖေဖေသာ ကျန်းမာရေးကောင်းကောင်း နဲ့ ပြန်ထွက်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ”

တိမ်မယံ ကတိစကားကို ဦးမြင့်ကျော် ဝီတိဖြင့် ကျေနပ်ကြည်နူးမိသည် ။ မွေစားရကျိုးနပ်သည့် ဝမ်းမနာသားပါလား။

အတိတ်က မျက်ဝန်းရှေ့မှာ အရိပ်ထင်ဟပ်ပုံပေါ်လာသည် ။

ဒီသားကို မွေးစားဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရင်းက...။

*

အခန်း(၂)

“ဟိတ်ကောင် မြင့်ကျော် ငါတို့ လူပျိုသိုးကြီးဘဝနဲ့ တော့ နေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ အသက်ကြီးလာရင် ဆေးပေးမီးယူလေးရှိမှ အဆင်ပြေမှာ ”

“ခင်စိုးရာ ဒီအတိုင်းနေရတာ ကောင်းပါတယ်၊ သူများ သားသမီး လုပ်ကိုင်ကျွေးပြီးမှ ဆေးပေးမီးယူ ဆိုတာကြီး ဖြစ်လာမှာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ ဖြစ်သလို ပျော်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာ ဘယ်လောက် အရသာရှိလဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွ၊ ဘဝမှာ ဒီလိုကြီး အမြဲတမ်းနေဖို့ ဆိုတာလည်း ပျင်းစရာကောင်းပါတယ်၊ ပညာရေးလည်း ကောင်းကောင်း မသင်၊ ဘာအလုပ်မှ လည်း မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းနေတာ အချိန်တွေနှမြောဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ငါတွေ့မိလာလို့ ပါ၊ မိသားစုဘဝလေးနဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ နေကြည့်ချင်တယ်”

မျက်လုံးလေး မှေးဆင်းကာ အတွေးဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်နေသော ခင်စိုးကိုကြည့်၍ မြင့်ကျော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်သည်။ ။ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူပျိုကြီးဘဝနှင့် နေဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း ခင်စိုးရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှု တစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။

“အခု မင်း လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေး တွေ့နေလို့ လား ခင်စိုး”

“လိုချင်တာတစ်ခုကို အားစိုက်ထုတ်ကြိုးပမ်းလိုက်ရင် မရဘူးဆိုတာ

မရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းသာ ငါပြောတာကို သဘောတူဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“မင်း ဘာလုပ်လုပ် ငါ့ဘက်က အဘောထားကွဲလွဲတာရှိလို့ လားကွာ ၊ ဒီကိစ္စကို ငါ့ဘက်ကလည်း ထောက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆုံဖို့ ဆိုတာ လုပ်ကြံယူလို့ တော့ မရဘူးကွာ၊ မင်း အရင်ရချင်ရမယ်၊ ငါအရင်ရချင်ရမယ်၊ အဲလိုတော့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အေး ဟုတ်တယ် အဲဒီ ကိစ္စ အဆင်ပြေရင်တောင် ကလေးမွေးဖို့ တော့ တစ်ချိန်တည်း တစ်နေ့တည်း ဆွဲထုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူတို့ နှစ်ယောက် ခန့်မှန်းခဲ့သလိုပင် ကိုယ်နှစ်သက်သော မိန်းကလေးတွေနှင့် တစ်နေ့တည်း တစ်ချိန်တည်း မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကလေးမွေးသည့် အခါမှာ တော့ မြင့်ကျော်က လေးနှစ်ခန့် နောက်ကျခဲ့သည်။ ။

သမီးလေး မေယမုံဖူးထက် ခင်စိုး သား တိမ်မယံက လေးနှစ်ခန့် အသက်ကြီးခဲ့သည် ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အိမ်ချင်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ကူးလူးဆက်ဆံလို့ ရေအောင် ပေ နှစ်ဆယ်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းဝယ်၍ ဆယ်ပေစီ အိမ်ဆောက်နေခဲ့ကြသည်။ ။ ဒါကလည်း ပြည့်စုံပိုလျှံမှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ဝယ်ခဲ့ကြတာပါ။

ငယ်ငယ်က အပေအတေလို ပညာကို ကောင်းကောင်း မသင်ခဲ့ကြသည့် အတွက်ကြောင့် အိမ်ထောင်သည် မိသားစုဘဝမှာ ပြည့်စုံပိုလျှံမှုမရှိ၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့ကြရသည်။ ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်စိုး ဆိုက်ကားနင်းလျှင် လိုက်နင်း၊ ခင်စိုး ကုန်ကားမောင်းလျှင် စပယ်ယာ လုပ်ဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မခွဲအတူနေဖြစ်တာကိုတော့ ကျေနပ်နေခဲ့ကြ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးမယား
တွေကလည်း အံ့သြခဲ့ကြသည်။ ။

“ရှင်တို့ နှစ်ယောက် ဒီလောက်ချစ်နေကြရင်လည်း ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ တစ်အိမ်တည်း ပေါင်းသင်း နေကြပါလားတော်၊ ခုတော့ အိမ်က ဇနီးမယားတွေက ရှင်တို့ မျက်နှာကို အိပ်တဲ့ အချိန်ပဲ တွေ့ရတယ်၊ ရှင်တို့ ကတော့ မိုးလင်းက မိုးချုပ် တတွဲတွဲနဲ့ အမြင်ကို ကပ်တယ်”

မိန်းမတွေ ဘာပြောပြော သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး အပြုံးမပျက် ဒီအတိုင်း နေခဲ့ကြသည်။ ။ ကြီးပွားတိုး တက်အောင်လည်း ကိုယ့်နည်းလမ်းနဲ့ ကိုယ် စီးပွားခွဲထွက်မရှာ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က မှီခိုရင်းဖြင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေခဲ့ကြသည်။ ။ အဲဒီနောက် သမီးလေး ယမုံဖူး လေးနှစ်သမီးအရွယ်လောက်မှာ ဇနီးသည် ဆုံးတော့ ခင်စိုးတို့ မိသားစုက သူတို့ သားအဖကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြသည်။ ။ အဲဒီနောက် နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ခင်စိုးမိန်းမပါ သွေးဆုံးမီးယပ်ရောဂါမျိုးဖြင့် ဆုံးပါးသွားတော့ ဘဝတူအချင်းချင်း ပိုပြီးသွေးနီးကာ ရိုင်းပင်းကူညီဖြစ်ကြသည်။ ။

“ကလေးတွေအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ အမိမဲ့သားသမီးလေးတွေ ဖြစ်ကြရပြီ၊ အဲဒါ ငါတို့ ပညာဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင်ခဲ့လို့ ဘာဗဟု သုတ လေ့လာမှုမှ မရှိ၊ ချမ်းသာအောင် မကြိုးစားခဲ့ကြလို့ မိန်းမတွေ မသေသင့်ဘဲ သေကြရတာ၊ တို့ မှာ ပြည့်စုံပိုလျှံမှုမရှိလို့ မိန်းမတွေကို ဆေးဝါးကောင်းကောင်း မကုနိုင်ခဲ့ကြတာဘဲကွာ”

“အေး ဟုတ်တယ် ငါတို့ သားသမီးတွေကို အဲ့လို အဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူး မြင့်ကျော်၊ သားနဲ့ သမီးကို ပညာကောင်းကောင်း သင်ပေးကြမယ်၊

တိုးတက်ကြီးပွားချင်စိတ်ရှိအောင်လည်း ပံ့ပိုးကူညီကြမယ်၊ ပညာတတ်မှ အသိဉာဏ်ပွင့်လင်းတာ၊ လိုချင်တပ်မက်စိတ်နဲ့ လည်း ကြိုးစားချင်ကြတာကွ”

မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ကြတာလည်း စိတ်တူကိုယ်တူပါ။ ဒါပေမဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု မလုပ်နိုင်သည့် သူတို့ အတွက် ဒီနွဲ့ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ လည်း ခဲယဉ်းလှသည်။

ကုန်ကားမောင်းသမားဘဝတွေနှင့် ရုန်းကန်နေခဲ့သည် မို့ ဘယ်လောက်ထိ တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်မှာ မို့လဲ။ အရွယ်မရောက်လူလားမမြောက်သေးသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တစ်လှည့်စီ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရတာကလည်း ပိုဆိုးသည် မဟုတ်ပါလား။

“အခုမှ မိန်းမတွေကို သတိရတော့တယ်ကွာ၊ သူတို့ သာ အိမ်မှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ကလေးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ စိတ်ချရတယ်ကွ၊ ငါတို့ လည်း အေးအေးဆေးဆေး အလုပ်လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ အခုတော့ ကလေးတွေကို တစ်လှည့်စီ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်နေရတာနဲ့ ငွေလည်း ကောင်းကောင်း မရှာဖွေနိုင်ဘူး၊ သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့် ကလေးတွေကို ချက်ပြုတ်ကျွေး၊ ကျောင်းပညာရေးကိစ္စနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလားလည်း တွေးပူနေကြရတယ်”

“အဲလို နောက်ဆံတင်း တွေးပူနေလို့ ကတော့ ကားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ခင်စိုး၊ ကုန်ကားတွေမောင်းရတာက တောင်တက် တောင်ဆင်း အန္တရာယ်များကများ နဲ့ ကားထွက်ပြီးဆိုကတည်းက နောက်ကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်ရမှာ ၊ ငါတို့ တစ်ယောက်ယောက်သာ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ ကတော့ ကလေးနှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်ကြမှာ ”

သူ့သတိပေးစကားက ကြာရှည်မခံလိုက်ပါ။ လျှပ်စီးတွေလက် မိုး

တွေခြိမ်းသော ညတစ်ညမှာ ခင်စိုး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆိုပြီး သူ့ဆီ
ကို အရေးပေါ်ဖုန်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ကလေးတွေ ကျောင်းပြန်ချိန် ကို
တောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ဆေးရုံကို သူက အမြန်ဆုံးရောက်လာခဲ့၏။

ဆေးရုံရောက်တော့ ခင်စိုး ဒဏ်ရာတွေက မြင်မကောင်းပါ။
သေလုမြောပါး ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသည့် ကြားက သူ့လက်ကို အား
ကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ကာ

“ငါ ငါ့သားကို မင့်သားအရင်းလေးလို စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ပညာ
တွေသင်ပေးပါကွာ၊ အဖေ အမေ မရှိလို့ ဆိုပြီး အားလည်း မငယ်ပါစေနဲ့
၊ ငါ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး သွေးလည်း မစိမ်းလိုက်ပါနဲ့ ကွာ”

“စိတ်ချပါ ခင်စိုးရာ၊ မင့်သားက ငါ့ရဲ့ သားပါပဲ၊ မင်း ဘာမှ တွေးမပူ
နဲ့ ခင်စိုး၊ မင့်သား ဘယ်တော့မှ အထီးမကျန်စေရဘူး၊ သူ့မှာ ငါ့သမီး
လေးလည်း အဖော်ရှိတာပဲ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က မိသားစုဝင်တွေပါ၊ ဘာ
ယ့်တော့မှ သွေးမကွဲမယ့် မောင်နှမတွေပါကွာ”

သူကတိစကားတွေ အထပ်ထပ်ကြားမှ တမလွန်ကို ခင်စိုး စိတ်ချလ
က်ချ သွားနိုင်တော့သည်။ ။ သူကလည်း လေးလေးနက်နက်ပေးခဲ့သည့်
ကတိစကားတွေကို တည်မြဲအောင် တိမ်မယံလေးကို အမွေစား အမွေခံ
သားအဖြစ် တရားဝင်မွေးစားပြီး ဒီနေ့ထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။
သားအရင်းနှင့် မခြား သနားကရုဏာဖြစ်ကာ အကြင်နာပို ဂရုစိုက်ဖြစ်
ခဲ့သည်။ ။

တိမ်မယံလေးကလည်း အရွယ်နှင်မလိုက် သိတတ် နားလည်ခဲ့သည်
မို့ မွေးစားရကျိုးလည်း နပ်ခဲ့၏။

သူ့ကို အဖေအရင်းတစ်ယောက်လို တွယ်တာခဲ့ပြီး သမီးလေးအပေါ်
လည်း ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ပိုခဲ့ အကြင်နာပိုခဲ့သည်။ ။

ဒါဟာ အတိတ်ကံရေစက်ရဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကြောင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရ
တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

ခုတော့လည်း ခုတော့လည်း ခုတော့လည်း ...။

★

အခန်း(၃)

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုမှ ကျေအေးမပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီထက် အမှုကြီးအောင် လုပ်လို့ ရရင် လုပ်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ မောင်လေး သေရသလို သေစား သေစေ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျတဲ့ အထိ”

“ဝတီရယ် အဲလောက်လည်း အငြိုးမထားပါနဲ့ ၊ တစ်ဖက်လူလည်း လိုင်းကားမောင်းစားပြီး တော်တော်ဆင်းရဲချို့တဲ့ ရှာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘက်က အမှားကြောင့် ဒီလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားခဲ့ရတာပါ”

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်လေး အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ မောင်လေးကို ဝတီ ဘယ်လောက် မျှော်လင့်ထားတယ်ဆိုတာ အန်တီကြူ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ခွဲခွာမထားနိုင်လို့ နိုင်ငံခြားပညာသင် သွားချင်တာတောင် မလွှတ်ခဲ့ဘူး၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်လည်း ငွေကုန်ကြေးကျခံ ပံ့ပိုးခဲ့တယ်၊ အခုတော့ အညွန့်တလူလူ တက်ကြွမှု ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ အသေဆိုးနဲ့ သေအောင်လုပ်ခံလိုက်ရတာ၊ အဲဒီလူကို ဝတီ တစ်သက်မကျေဘူး၊ ဥပဒေနဲ့ အပြစ်ပေး ခံရတာထက် ဝတီ လက်နဲ့ ကို အသေသတ်ပစ်ချင်တာ”

“ဝတီရယ်”

ဒေါ်ခင်မြကြူ ဘယ်လိုဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ရမှန်းပင် မသိပါ။

တိမ်လွှာဝတီ နေ့ည တငိုငို တရီရီ မစားနိုင် မသောက်နိုင် ခံစားနေ

တာ ဒေါ်ခင်မြကြူ ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ ။

သံယောဇဉ်တွယ်စရာဆိုလို့ ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်ပါလား။ မအေဖြစ်သူက တိမ်လွှာဝတီ ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ်လောက်မှ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် မို့ လူမမည် မောင်လေးကို တိမ်လွှာဝတီ အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့ရသည် ။

အိမ်ဖော်တွေ နာနီတွေ ရှိပေမယ့် တိမ်လွှာဝတီက သူမ မောင်လေးကို သည်းသည်းလှုပ် အချစ်ပိုခဲ့၏။

ဖအေကလည်း ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာအတွက်သာ ကုန်းရုန်းရှာဖွေနေသူမို့ သူမတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်အတွက် အချိန် မပေးနိုင်တော့။ အရာရာ ပြည့်စုံအောင် ထားနိုင်လျှင် ဖခင်ဝတ္တရားကျေပြီဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့သူ။

မိမိက သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ပြီး အတိုက်အခံလုပ် ပြောမိလျှင်တောင်

“ကျွန်တော် ရှာဖွေစုဆောင်းနေတာ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်အတွက်ပါ။ စီးပွားဥစ္စာဆိုတာလည်း ကံတရားက ပေးတုန်း ရှာဖွေရတာ။ သူတို့ ကို အခြွေအရံတွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ထားခဲ့တာပါ။ ခုဆို နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေပြီ၊ ဒါကလည်း သူတို့ အတွက်ပါ။ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဦးဉာဏ်မြင့်မော်ရဲ့ သားသမီးတွေအနေနဲ့ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ မျက်နှာငယ်ရလဲ၊ ကျွန်တော် နောက်အိမ်ထောင် မထူထောင်တဲ့ အတွက်ရော သူတို့ မျက်နှာငယ်ရလား၊ အချိန်တစ်ခုကလွဲရင် ပေးနိုင်သမျှ သူတို့ ကို အကုန်ပေးနေတာပါ”

ဉာဏ်မြင့်မော် ဆင်ခြေက လှပါသည် ။ သူ အသုံးချ ကြိုးပမ်းနေသော အချိန်တွေကို အကြောင်းပြ၍ ဝတီတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို

နွေးထွေးမှုတွေ မပေးခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့လောဘနှင့် ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို သူကိုယ်တိုင် စံစားခွင့် မရလိုက်ပါ။ တိမ်လွှာဝတီ ဘွဲ့ယူသောနှစ်မှာ ဉာဏ်မြင့်မော် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး တိမ်လွှာ ဟိုတယ်ကြီးနှင့် လုပ်ငန်းတွေ အားလုံး တိမ်လွှာဝတီ ဦးဆောင်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တိမ်လွှာဝတီက နွေးထွေးမှုတွေ မေတ္တာတွေနှင့် ကင်းဝေးခဲ့ရသည့် နာကျင်မှုတွေကြောင့် သူမ မောင်လေးအပေါ်မှာ သူမလို မဖြစ်အောင် ပိုပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ အလေးထား ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ မောင်လေးရှေ့ ကနေ မားမားမတ်မတ်လည်း ရပ်တည်နိုင်သူပါ။

တိမ်လွှာမြင့်မော် အပြင်မှာ ဆိုးပေမိုက်မဲသမျှ ငွေကြေးနှင့် လိုက်လံဖြေရှင်းပေးပြီး နာမည်ဆိုး မတွင် အောင်လည်း ငွေနှင့် ဖုံးဖိ ပပျောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။

တိမ်လွှာမြင့်မော်က ဥစ္စာဓန အရှိန်အဝါနှင့် မိုက်မဲသော်လည်း ပညာရေးကိုတော့ နိုင်ငံခြားသွားချင်သည့် စိတ်နှင့် ကြိုးစားမှုရှိသည်။ ဆယ်တန်းကိုလည်း ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးထွက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့၏။

“ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်တော့ မြန်မာပြည်မှာ ပဲ ကျောင်းတက်လိုက်ပါ မောင်လေးရယ်၊ ဆေးကုစားစရာလည်း လိုမှ မလိုတာ၊ ပညာတွေ ဂုဏ်တွေအဆင့်ဆင့်ရဖို့ ဘွဲ့လွန်တွေတက်မှ နိုင်ငံခြားကို သွားပေါ့၊ မမ ဘဝမှာ မောင်လေးရှိမှ ဖြစ်မှာ မို့ပါ”

“အာ မမရယ် ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြား ပညာသွားသင်ချင်လို့ ဒီလို ကြိုးစားခဲ့တာဗျ၊ မြန်မာပြည်မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ များ ဘာလို့ အပင်ပန်းခံနေမှာ လဲ”

“မောင်လေးရယ် မမနဲ့ အချိန်အကြာကြီး ခွဲနေရမှာ ကို စဉ်းစားရက်တယ်၊ မမကတော့ မောင်လေးကို ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ဘူး မောင်လေး၊ တို့မောင်နှမမှာ တခြားတွယ်တာစရာ ရှိလို့ လား၊ မြန်မာပြည်မှာ မောင်လေး လုပ်ချင်ရာလုပ် မမ ခွင့်ပြုတယ်၊ မမ မျက်စိအောက်မှာ ပဲ နေပေးပါနော်”

တိမ်လွှာဝတီက ထိုသို့ စည်းရုံးကား တိမ်လွှာမြင့်မော်ကို မျက်စိအောက်မှာ ပဲ ထားသည် ။ တိမ်လွှာမြင့်မော်ကလည်း သူဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရသည့် အတွက် အရွံ့တိုက်ကာ လုပ်ချင်ရာတွေလုပ်သည် ။

ဆေးကျောင်းသား ဆိုသော်လည်း ပညာရေးကို အာရုံမစိုက်ဘဲ ကားတစ်စီးဖြင့် အချိန်တွေဖြုန်း တေပေလေလွင့်နေသည် ။

ကားမောင်းတော့လည်း ဇိမ်ခံကားရယ်လို့ ညင်သာငြိမ်ညောင်းမှုမရှိ ။ ဝုန်းခိုင်းကြဲ ကြမ်းရမ်းကာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ တိုက်ချင်ရာတိုက်မောင်းသည် ။

ဒါကြောင်လည်း ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုး မကြုံသင့်ဘဲ ကြုံလိုက်ရတာ။ တဖက်ကလူ ကံဆိုးသည့် အချိန်မှို့လည်း တိုက်ဆိုင်သွားတာနေမှာ ပါ။

ဒါကို တစ်ဖက်လူအပေါ် အပြစ်တွေအားလုံး ပုံချပြီး အငြိုးထားနေလို့ ဖြစ်ပါမလား။ မျှတေးပြီး ကိုယ်ချင်းစာပေးလိုက်လျှင် မရှိနှိမ်းပါးသူအပေါ် ငဲ့ညှာထောက်ထားရာ မရောက်ပေဘူးလား။

ခုတော့ နိမ့်ကျသူအပေါ် ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ကာ ထပ်ပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်နေပြန်သည် ။ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ဒေါ်ခင်မြကြူ ဆိုဖာခုံနောက်မှီမှာ လန်ကျသွားသည် ။

“အန်တီကြူက ဝတီ ခံစားချက်ကို ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါ့မလဲ၊

သံယောဇဉ်တွယ်စရာမရှိ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေနေတာကိုး”

ပြဿနာက မိမိကို တိုက်ရိုက်ဦးတည်နေသည်။

ဉာဏ်မြင့်မော် အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဉာဏ်မြင့်မော် သေဆုံးသွားသည့် အချိန်မှာ တွယ်တာစရာ မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်ဟန်တူသည်။

တိမ်လွှာဝတီတို့ မောင်နှမ မိမိလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာကရော သံယောဇဉ် မဟုတ်ပေဘူးလား။ မခံချင်စိတ်နည်းနည်းဖြစ်ကာ ဒေါ်ခင်မြကြူ ကိုယ်ခန္ဓာက မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ

“အန်တီကြူကို တစ်ယူသန်အပြစ်တင်စကားနဲ့ တော့ မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့ ကွယ်၊ ဝတီတို့ မောင်နှမကို ဝမ်းနဲ့ လွယ်မမွေးရုံတမယ် အန်တီကြူ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ၊ ခုကိစ္စကလည်း လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် ပြောပြတာပါ”

“သွေးသား မတော်စပ်တဲ့ တစ်ဖက်လူကို ကိုယ်ချင်းစာပေးနေတာပါ ၊ အန်တီကြူ ပြောပေးနေတာပါ၊ ဒါကိုနာလို့ လည်း ဝတီ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်လေးအတွက် အန်တီကြူလည်း နာကြည်းနေသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီလူတွေကို တိမ်လွှာမြင့်မော်အတွက် နာကြည်းတယ် ၊ မုန်းတယ်ပဲထားပါတော့ တိမ်လွှာမြင့်မော်က အသက်ပြန်ရှင်လာမှာ မို့လား၊ ပြီးတော့ လိုင်းကားတိုးစီးနေရတဲ့ သူတွေက သိန်းထောင်ကျော်တန်ကားကိုရော လျော်ပေးနိုင်မှာ မို့လား၊ အပြစ်ပေးခံရမှာ ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ သဘောထားကြီးကြီး ညာတာမှုကြောင့် သက်တောင့်သက်သာ အပြစ်ဒဏ်ခံရတာ မကောင်းဘူးလား ဝတီရယ်”

“ဟင့်အင်း ဝတီမောင်လေးက လူ့ဘဝကြီးမှာ နေခွင့်မရတော့ဘဲ
သေလူဖြစ်သွားပြီလေ၊ ဝတီမောင်လေးက ဝတီအနားမှာ မရှိတော့ဘူး၊
ဘဝပြောင်းသွားတာ၊ သေသွားတာ အန်တီကြူရဲ့ ၊ ဝတီက ဘာလို့ ကျေ
နပ်ပေးရမှာ လဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာပေးရမှာ လဲ၊ အဲဒီလူသေမှ တစ်သက်တစ်
ကျွန်း ကျမှ ”

“ဝတီ ဝတီလေး”

မျက်ရည်တွေနှင့် အော်ဟစ်ပြောရင်း ဝတီအသံတွေ
တုန်ခါတိမ်ဝင်ပြီး ဆိုဖာခုံပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်ပုံကျသွားသည် ။ ပျာပျာ
သလဲ ပွေ့ထူပြီး အိမ်ကဝန်ထမ်းတွေကို မိသားစုဆရာဝန် ပင့်ခိုင်းရသ
ည် ။

ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်က ကိုယ့်ကိုပြန်ဒုက္ခပေးတတ်တာ ဝတီ မသိလေရော
သလား။ ဟိုအရင်ကလည်း အလှူဂုဏ် ဓနဂုဏ်ဖြင့် မာန်မာနတွေ ဖုံးလွှ
မ်းနေပြီး တိမ်လွှာဝတီက ဘယ်သူ့ကိုမှ လူရာသွင်း မဆက်ဆံတတ်ပါ။

ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းတွေ အိမ်က အခြွေအရံတွေကိုလည်း အဆင့်အ
တန်း ခွဲခြား၍ နှိမ့်ချဆက်ဆံတတ်တာ အကျင့်ဗီဇလိုပင် ဖြစ်နေခဲ့သည်
။

ငွေကြေးဂုဏ်ဓနတွေ ပြည့်စုံချမ်းသာတိုင်း မာန်မာနဖြင့် မောက်မာ
လို့ မရဘူးဆိုတာ ဒီဘက်ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် နားလည်
သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းသည် ။

လူတိုင်းမှာ နာကျင်ခံပြင်းတတ်သည့် စိတ်တွေနှင့် ပါ။

အားမတန်လို့ မာန်လျှော့နေလိုက်ရသည့် လူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ လက်
တုံ့ပြန်လိုသော ဆန္ဒတွေ ရှိလာအောင် ဖိအားမပေးသင့်။ ကိုယ့်ဘဝက

အမြဲအမြင့်မှာ နေရမည်လို့ တထစ်ချ သေချာပေါက် တွက်ဆထားလို့ မှ
မရတာ။

လူ့ဘဝဆိုတာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် စုံချည်ဆန်ချည်...။

*